

A gyermekéhez hazajáró anya

Azt beszélték, az nem a mi községünkbe, az nem nálunk történt. Az anyu hordta a tejet a Zoborre. És akkor az egyik asszony belehalt a szülésbe. Úgyhogy három napra meghalt, hogy a kicsinykéje megszületett. S vót neki még több gyereke, nem csak az az egy. Ezek az elsők má' nagyobbcskák vótak, öt-hat éves. És hogy éjfél tájba' hazament az asszony megszoptatni a kisgyereket. És hogy az egyik kisgyerek látta, hogy reggel az vót neki az első szó – no ezt az anyunak beszélte a szomszédasszony –, az vót neki reggel első szó, no hogy szlovákul: „Bola doma mamicška.” Hogy: „Vót itthon az anyuka” – és hogy megszoptatta a kis Ivánkát. És hogy az apja mondja: ez nem létezik, hogy méllen bent van a földbe. Félt a kisgyerek. Méllen bent van a földbe... Hogy onnan nem gyühet haza. És az ember elbeszélte a gyereket. Úgyhogy a gyerek elfelejtette.

Másik éjjel megint hazament az asszony. És akkor a másik gyerek látta az anyját. Négyen vótak testvérek. Az a picinyke vót a negyedik. No és akkor az ember azt még meg is verte, hogy ez nem igaz, minek mondanak olyyat. S akkor, mikor a harmadik gyerekecske is mondta, hogy: vót itten az anyuka, és hogy megszoptatta... az ember azt mondta, hogy fönt lesz tizenkét óráig, hogy ha má' három gyerek látta, ő fönt lösz, és hogy meg fogja várni, hogy haza gyün-e neki a felesége. S nem bírta ki. Ahugyan gyütt a tizenkét óra, olyan álomba szenderült, és akkor a gyerekek mind mondták, mire fölédredt, hogy a gyerekek, mind a három ült az ágyon, és hogy mondták az apjuknak: „Itt vót az anyuka, te aludtál, meg is simogatott, és minekünk mesélt anyuka, és te aludtál.” És akkor az ember mintha érezte vóna azt a simogatást az arcán, mikor a felesége megsimogatta. Ezt anyunak beszélte ez a szomszédasszony, aki ott vót.